

Poštnina plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1931/32

LEDA

Premijera 27. aprila 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: FR. LIPAH

*Novosti za damske
plašče pravkar došle!*

**A. & E. Skabernè
Ljubljana**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 27. aprila 1932

B. K.:

B. Krleža: „Leda“

»Leda« spada v serijo del o Glembajevih, ki so pravkar izšla v skupnem prvem zvezku Krleževih Zbranih spisov. Po rodoslovniku iz te knjige spoznamo, da pripadajo osebe iz »Lede«, po letih generaciji Leona Glembaja z majhno razliko v letih. Drama se godi v Zagrebu po vojni. Že v drami »Gospoda Glembajevi« imamo oster ljubavni konflikt, ki je povod nenadne smrti Ignaca Glembaja, v »Ledi« pa je eros središče dejanja.

Po svoji zamisli in obdelavi je delo gotovo najsmelejše v vsej dosednji literaturi Jugoslovanov. Z ostro karakterizacijo družbe nam pokaže Krleža vso gnilobo, ki se umetno zakrita skriva v njej, družbo, ki danes nima ničesar drugega nego samo dividende, moč in svojo umetnost. Vsaka sprememba, vsak najmanjši konflikt odpre rano. Zato se je treba držati, treba se je notranjih konfliktov izogibati in iti po začrtani poti, ki vodi do veleindustrije in do vil tistih umetnikov, ki služijo tej družbi.

Vitez Urban je skrahirani hrvaški plemič, ki mu je propad Avstrije uničil karijero. Bil je tajnik avstrijskega poslanstva v Sanktpetersburgu — zdaj je bohem, ki piše članke o postimpresionizmu — predvsem uvodnike za kataloge Avrelovih razstav. Življenje je napravilo iz njega nihilista. On sam se prav dobro zaveda, da ne propada samo on, ampak da propada v resnici vsa družba, v kateri se kreta in katere član je. Izživlja se v raznih ljubavnih avanturah, laže vsej okolici zato, da lahko živi.

Ostra je njegova obsodba umetnosti te družbe: »Karakter sodobnega slikarstva je docela brez karakterja... Slikarstvo je danes produkcija blaga kakor vsaka druga produkcija blaga... Slikar ima dandanes svojo malomeščansko klijentelo kakor advokat ali zobar. Če mu gre dobro, si sezida hišo in se mu dobro godi, če pa nima pacientov, potem sedi v svoji sobi sam, kakor vsak drug zobar brez pacientov... Popolna lepota je fantom, popolne lepote nikoli nikjer ni bilo in take lepote nikjer ni. Lepota bi se morala občutiti preprosto in prirodno, kakor se slika. Lepote, ki razmišljajo o samih sebi, ki

so postale same sebi namen, ki v nijansah nečemu prisluškujejo, to so lepote, ki imajo protin... To so prvi znaki skleroze.«

Konflikt »Lede«, ki tira dejanje naprej, je inicijativa Melite pl. Szlougan-Szlouganovechke, ki je kot hčerka obubožane aristokratske familije poročila z veleindustrijalcem Klanfarjem. Melita ne vzdrži več v zakonu s kmetskim, neotesanim Klanfarjem. Toda ves ta konflikt se v štirih dejanjih uravna. Melitina inicijativa ni imela realne podlage, ki bi ji lahko materijelno zasigurala bodočnost. Melita se vrne h Klanfarju.

Drama je torej brez posebnega velikega zunanjega dejanja. To je drama, v kateri se na zunaj nič ne zgodi. Toda, ali se v resnici zaradi tega nič ne dogaja? Za vsem tem zunanjim dejanjem se vrši hud, neizprosen proces razpadanja vseh teh ljudi — vse te družbe. Vse njih življenjsko delovanje je prav za prav *circulus vitiosus*. Nikamor se več ne premaknejo. Dosegli so mrtvo točko. Izživljajo se v majhnih zunanjih osebnih in ljubavnih konfliktih zato, da si prikrijejo včasih zavestno, včasih podzavestno, katastrofalni proces notranjega propadanja. Edina pomoč tem ljudem je, da se ta proces pospeši.

*

Krležev razvoj v dramatiki je močno povezan z režisersko umetnostjo dr. Gavelle. Že od vseh početkov do danes hodita ne samo paralelno, temveč skupno. Razvoj hrvatske drame kot hrvatskega gledališča po vojni je tesno spojen z delovanjem obeh. Gotovo do danes nimamo režiserja, ki bi bolje in do vseh potankosti znal odrsko upodobiti Krleževa dela. Lahko bi njuno skupnost v gledališču primerjali s skupnostjo Čehova in Stanislavskega.

Za karakterizacijo naših razmer je zanimivo konstatirati, da sta danes oba v tujini. Krleža je moral pred par meseci izdati precej debelo knjigo zoper svoje obrekovalce, ki so ga skušali pred domačo javnostjo obmetati z blatom. Njegov obračun z njimi se je končal porazno zanje. Kakor ni v vsej literaturi jugoslovanskih narodov drame kot so »Gospoda Glembajevi« in »Leda«, tako tudi ni za kritiko bolj poraznega obračuna, kot je omenjena knjiga. Knjiga »Moj obračun s njima« je naravnost kulturno-zgodovinski dokument za povojne hrvatske (ali res samo hrvatske?) literarne razmere.

Stari, obrabljeni, neštetokrat citirani izrek: »Nemo propheta in patria«, se je tokrat ovekovečil celo v tujini. Po uprizoritvi drame »Gospoda Glembajevi« v Brnu, so izšle številne kritike o Krleži v čeških listih. Kot dokument navedenega hočemo citirati samo odlomek iz članka praškega dnevnika »Lidové noviny«, ki ga je napisal J. Heidenreich:

»Ali ste čitali njegove povesti? Ali ste videli njegove drame (kdaj končno pridejo v Pragi na pozornico!)? Tak je Krleža tudi v osebnih stikih. Oster, temperamenten, odkrit, neprijatelj laži in konvencionalnosti. Natrpalo se je mnogo neresnice in enostranskega napačnega naziranja med nami in Jugoslovani. Naše

razmerje ni povsod odkritosrčno. Kako dolgo bomo še verovali, da predstavljajo Jugoslovane samo bojeviti junaki iz Chocho-louškových pripovedk in patriarhalni slepci-guslarji? V Krleži se javlja nepomirljivi protivnik vseh teh romantičnih fantomov, ki so obvladali naše predstavljanje o življenju, kulturi in politiki v jugoslovanski kraljevini. Ni mogoče še nadalje prenašati protektorsko vzvišenega in popustljivo strpljivega obraza, s katerim se sprejemajo tudi najboljši ljudje »z Balkana« pri »starejših bratih« v Pragi. Nočemo take vzajemnosti, ki ponižuje. Osvojili bomo svet in izsilili priznanje kot svobodni umetniki-Evropeci, zaničujoč prazno naglašanje in kričanje o slovanstvu in prijateljstvu, v čigar imenu se vdirajo čez mejo po skritih potih osebnih stikov brezkrvni nedonošenci, ki so v Jugoslaviji že davno nemožni.

Miroslav Krleža se ne boji bojev. Zaveda se svoje moči. Koliko blatenj in napadov z vseh strani je že doživel doma. Ni se udal. »Boljše je krvaveti gladen in obstreljen kakor volk iz Petöfijeve pesmi, kot pa tuliti privezan na verigi« — odgovarja nasprotnikom v svoji najnovejši knjigi. Tako gleda tudi na nas iz svojega zakotja, se pripravlja in opazuje. Ako vreže, vreže z gotovo roko in na pravem mestu. Nihče od nas — mislim — ne zna tako nezmotljivo odkriti in odpreti gnile rane, kakor Hrvat Miroslav Krleža.

Razno

Bodočnost gledališč. Gabriel Audisio je nedavno razpravljал o tem vprašanju v tedniku »L'Europe Nouvelle«. Pariška gledališča so razmeroma draga — n. pr. nasproti kinematografu — to pa zato, ker je še toliko državnih odbitkov na kosmati prejemek vsake predstave. Zaključuje pa tako: »Boljši fiskalni režim bo olajšal gledališče, toda gledališče se bo rešilo šele tedaj, kadar zbere svoje občinstvo iznova pred nenadomestljiva dela.«

Igralci in peveci. Govoreč o letošnjih glasbenih in dramskih nastopih v Monte-Carlu, navaja G. Trarieux v Figaru knjigo »le Chanteur«, kjer dr. Alexis Wicart proučuje razne vrline, kakršne naj združuje v sebi lirični umetnik. Razmotriva jih s trojnega stališča: biološkega, lepoznanškega in nramnega. Wicart kakor številni njegovi sodelavci so si edini v tej zahtevi: ako hoče biti popoln, mora lirski artist uresničiti v sebi »kompleks«, kakor se izraža dr. S. Freud. To pa je redka stvar, da bi kdo predstavljal izreden telesni stroj, imel točno estetsko izobrazbo ter bil naposled mogočen značaj z neupogljivo voljo, brez česar vse drugo ni nič. Kdo se sme ponašati, da ustreza vse tem terjatvam? Caruso n. pr. ne. Njegova vnianjost se ni strinjala z njegovo nadarjenostjo. Zato se najbolj postavi v gramofonu. Pač pa bi bil tak vzornik Šalja p in Lucien Guitry ne more prehvaliti njegove igre. Po Wicartu se sme z njim meriti Tita Ruffo. Wicarta je precej zadovoljil L. Melchior,

manj pa slavni L. Volpi. Med dokaj dobrimi igralci-pevci so naštet: Maria Nemeth (premalo gibka in očarljiva), Clara Jacobo, Eide Norena, Conchita Supervia, gospa Bovy-Fischer, Henry Trundt in Gottlieb Pister.

Lugné-Poe: Le sot du Tremplin. Ustanovnik svobodnega gledališča »Oeuvre« je nedavno objavil spomine, ki so izšli že v 6. izdaji, dokaz, kako se občinstvo zanima za zgodovino francoskega in vobče evropskega odra iz zadnjih 30 let. Za francoza imajo pa še ta posebni čar, ker iz njih razvidi, kolikšnega pomena je pozornica tam preko za vsakdanje življenje.

Smeh in francoska pozornica. Félix GaiFFE je izdal knjigo *Le Rire et la Scène française*, kjer se je postavil za dekoracije ter pazno zasledoval reakcije v občinstvu. Ne meneč se za Bergsonovo niti za Fabre-ovo opredelitev smeha, je prišel do zaključka: smeh je plod sodelovanja med avtorjem in gledalci. Kot obleka, miza, ljubezen, je smeh družabna poteza. Naš pisec ga proučuje v tej smeri ter prinaša tehten nauk dramskim pisateljem.

Obleka za gledališče. V Angliji se vrši borba za obvezni frak po ložah in parterju. Igralec Eric Maturin zahteva večerno obleko za boljše sedeže, češ, to podžiga igralce, da se bolj potrudijo. M. Sheriff, avtor igrokaza »Journey's End« pa nasprotuje: »Črtim vsako silo v vsakdanjem življenju. Ako bi se glediškemu občinstvu res predpisala večerna oprava, potem bi jaz takoj iz nasprotovanja hodil k premieram v golfni obleki.« Odločitev v tehtnem vprašanju se je prepustila neoporečnemu premierskemu kralju, Owen-u Nares-u. Ta sodi: »V naši dobi z njenim silnim konkurenčnim bojem naj bi se ljudem poset gledališča čim bolj olajšal in oslajšal. Nečesa pa se seveda ne maram gledati v gledališču, namreč živčica in čedre.«

Dramatizirano narodopisje. Romantika je svoje dni odkrila idealizirano ljudsko življenje, ki je dalo povod za razne ljudske igre. Za romantiko je prišel realizem, ki je selsko življenje na odru ali smešil ali mrko prikazoval. Nastale so določene oblike, po katerih se je podeželsko življenje uprizarjalo idilično, komično ali strastno dramatično. Še danes se pišejo igrokazi po navedenih vzorcih. Tako je v Pragi T. Šimon Kozák dramatiziral vaško zgodbo »Kmet Šolta« z mikroskopsko realistikom. Po pisateljevem naturizmu so se ravnali tudi igralci, ki so posnemali podeželsko okornost — do brezupne utrujenosti. Tudi v vaški drami bi kazalo načeti moderne probleme življenja in delovanja.

Jan Grmela: »Žena, jež milovala« (žena, ki je ljubila) je roman igralke, roman z vsemi efekti, stopnjevanji in blestečimi prizori, kakršne ima človek rad, ako mu je življenje sivo in enolično. V filmskem tempu vodi pisec junakinjo, čevljarjevo hčer, iz njene borne okolice v sijajno odrsko udejstvovanje in seveda tudi v salone doma in na tujem. Ta Jarmila Burdová predstavlja po avtorjevem namenu lik velike glumačice z ve-

likim ženskim sreem: neka vrsta moških jih ne srečuje brez kazni, pa tudi same ne prihajajo brez kazni v bližino takih mož. Po znatnem trpljenju pride iz viharja v zavetje. Evropske gledališke metropole snujejo mimo čitatelja v pristni filmski osvetljavi.

Igralka komentira Fausta. V »Goethüvem Sborníku« razpravlja Arnošt Kraus o Mariji Pospíšilovi, roj. 1864., prvovrstni junakinji čeških in nemških odrov, ki je iz odrskih potreb pričela tolmačiti Goethejevega Fausta. Njena dva snopiča o tem prinašata marsikaj dobrega. Najbolj zbode razlaga besed, ki v V. činu uvajajo dvoboje med nebom in zemljo za Faustov nesmrtni delež, Mefistove besede o neskladnih zvokih, neubranih glasovih, grdem brenkanju, o deško-dekliškem šušmarstvu: »Ihr wißt, wie wir in tiefverruuchten Stunden Vernichtung sannen menschlichem Geschlecht; Das Schändlichste, was wir erfunden, Ist ihrer Andacht eben recht.« Pospíšilova pojasnjuje skoraj prepričljivo, da Mefisto misli skopitev in skopljence, v cerkveno in versko službo postavljen greh zoper prirodo, kar je hudičeva iznajdba. A. Kraus meni pa homoseksualnost in naslednji prizor, najdivnejši in najdrznejši v drami (Vi lepi otroci, povejte mi: Ali niste tudi vi Luciferjevega rodu? Tako ste lepi, zares, da bi vas poljubil itd.) takisto cika na njegovo homoseksualno razburjenje ob pogledu na plavajoče angele, ki sipajo rože: tako zgubi boj in stavo ob »najsramotnejšem, kar smo iznašli.«

Francosko slovstvo na Poljskem. Otto Forst Battaglia, nemški in poljski pisatelj, ki je že dvakrat silno povzdignil našega Župančiča med Nemci (L. Tesnière, Oton Joupantchitch), je izdal v poljščini »Francosko slovstvo po l. 1914.« v zbirki »Wielka literatura powszechna« v Varšavi. Na 157 straneh dokazuje, da je v francoski književnosti po vojni ostal stari substrat, odet v nove oblike, nasprotje med tradicijo, povečano z motivom nezavestnosti. Vobče se v njej izraža proces kipenja prehodne dobe. Enim je to godba, ki spremlja somrak meščanskega bitja in duha, drugim godba, ki korači poleg obnove srednjeveških avtoritativnih nazorov. Mogoče imata obe stranki prav. Doslej vemo le to, da se veliki boj duhov umetniško izraža v literaturi. Poleg idejnih smeri: pozitivizem, humanitarizem, bergsonizem, fragmatizem, katoliška filozofija razprava o romanu (»para-literatura«), liriki in drami: drama dejanj, idejna drama, formalna ali pesniška drama.

Intuitivno ali zavestno ustvarjanje? To vprašanje se zdi danes najbolj pereče v sovjetski književnosti. Ako se dožene, da je intuicija glavna pobuda v umetniškem in potakem tudi v slovstvenem ustvarjanju, ostane pisatelj zunaj gospodarskega načrta, tvoreč državo v državi. Če pa je umetniško ustvarjanje postopek, ki ga lahko zavest izziva in nadzira, se more literatura uvrstiti v okvir pjatiletke. Razprave o tem še davno niso zaključene. V moskovskem obzorniku »Novyj mir« se je o tem

problemu izrazil tudi ondan umrli kritik V. Polonskij. Njegove priče so: Poincaré, Einstein, Helmholtz, Croce, Tolstoj, Puškin, Dostojevskij, Pavlov, Behterev, Zamjatin, Belyj, zlasti knjiga »Kak my pišem«. Na koncu pa vendar zavrže stališče »intuitivistov«, češ: volja do ustvarjanja je poglavitna reč, vse drugo — intuicija, inspiracija, celo talent — so le s'ranski pojavi. »Navdih« je duševno s'anje, ki vselej nastopi, kadar se snidejo ugodni notranji in vnanji pogoji za stvariteljski čin. Torej je navdihnjenje potrebno v pesništvu kakor v geometriji... Tak duševni položaj pa je zgolj »učinek« in ne vzrok, ne »vir« umetniškega posrečenja. Samo tedaj se sproži energija v stvariteljnem aktu, če se je prej »nakopičila«, če so zadržani notranji pogoji, ki so ugodni za sprožitev... Tvorni postopek ovijati v magično lenčico in »skrivnost umetnosti« prikazovati kot nekaj zagonetnega, nedoumnega, to je za Polonskega starokopitnost, saj s tem se odpirajo vrata oni »mistični intuiciji«, ki je od nekdanj nespravljliva protivnica vsakemu znanstvenemu, t. j. objektivnemu pojmovanju umetniškega ustvarjanja in umetnosti.

W. Busch — sto rojstnih dni sredi aprila. »Kdor se raduje, ko se drugi cmeri, po navadi se ljudem zameri.« Viljem Busch, ki je napisal to vrstico, se je vendarle vobče priljubil. Sivolasi Raabe ga je slavil dobrotnika človeškemu rodu, ker je povsod izzival pristrčni smeh. »Smejavi modrijan« in njegov »sončni humor« se nista vselej ugodno tolmačila. J. Hofmiller je Buscha še 1910. štel med črnogledce, pesimiste, češ, da je toliko človeške plaže (Schlamassel) spravil na dan... Ali njegov pomen je tudi kulturno zgodovinski. Iz njegovih pisem se razodeva, da je bil v njem mislec morda močnejši od dobrovoljčka in šaljivca. Precej razposajeno štirivrstičnico:

Meni bi se, kršenduš,
būrka vsa podrla,
če naju konec bi ne bil,
ko sva že umrla!

potlej pa prozno priznanje v pismu na M. Anderson-ovo: »Negotovost glede kraja in načina naše preroditve je glavna sestavina v naši nejevolji proti smrti. Našli bomo nov hlev in novo laterno. Odkod prihaja nagon za posmrtno slavo, odkod težnja, da bi se »ovekovečili«, včasi do smešnosti stopnjevana? Zakaj se zanimamo za celokupno kulturo? Zato! Kakor izobraženec jemlje dobrine iz prejšnjih dob, tako bi rad umrl z verjetnostjo, da bo našel kaj dobrega, kadar vnovič oživi.«

Gledališke vozovnice je uvedlo ravnateljstvo državnih železnic v Berlinu. Prijatelji gledališča iz okolice ali sploh iz Nemčije, ki pridejo v glavno mesto samo zaradi odrske predstave, dobe na povratku polovično ceno.

Roda Roda — 60 let. V aprilu je obiskal Prago in severno Češko. Časnikar ga je seveda izvolal ter posetil. Humorist je

med drugim govoril o jugoslovanskem slovstvu, v katerem je n. pr. Vuk Vitez Vrčević po krivici skoro nepoznan avtor, Borislav Stanković pa bi s svojim romanom »Nečista krv« zaslužil mesto ob Dostojevskem v svetovni književnosti. V Bolgariji se slavi kot največji Penčo Slavejkov, a vsaj toliko je vreden Peju Javorov, ki je umrl med vojno. Mnogo zakladov še ni dvignjenih. Glede šaljive strani je balkansko pesništvo že zato mikavno, ker gredo tod skozi vplivi iz Indije, celo iz Kitajske. — »Kaj si želite za svoj 60. rojstni dan?« — »Oh, veliko, lepo željo bi imel: Deset glavnih gledališč v Evropi naj bi na ta dan uprizorilo mojo satirično komedijo »Babilonska devica«... Roda Roda, nemški častnik iz Osijeka, je namreč tudi komedijograf. Od številnih veselih iger omenim »Feldherrnhügel«, ki obravnava prvo izgubljeno bitko Habsburžanov v svetovni vojni. Prevajal je na nemško bolgarske, srbske, hrvaške pesnike in pripovednike, Mićuna M. Pavićevića črnogorske anekdote itd.

Nesmrtnik. Pri Anatolu France-u se je nekoč oglasil tujec. »Ali bi mogel govoriti z mojstrom?« je vprašal. — »Zaradi česa pa?« je poizvedoval tajnik. — »Zastopnik sem velike zavarovalnice in bi želel zavarovati mojstrovo življenje.« — »Ni potreba,« odvrne tajnik, »mojster je nesmrten.«

Ploskanje. Režiser Jaroslav Kvapil je šel pred koncem premiere šibkega igrokaza z znanecem po gledaliških stopnicah. Tedaj je zadonelo kot slišen konec premiere obvezno tleskanje oficijelnega premierskega občinstva. Kvapil pograbi svojega spremljevalca za rokav: »Ali slišite? Zdaj dobiva avtor zašnice.«

Spomenik. Puccini se je ponesrečil z avtom in si nogo zlomil. Dejali so mu jo v mavec. Prijatelji ga hodijo tolažiti in vpraševati, kako mu gre. »Imenitno,« se je nekomu odrezal skladatelj, »kako tudi naj ne bi bil zadovoljen, ako se mi že stavi spomenik?« — »Beži no, kje pa? Nič nismo še čuli o tem.« — »Pač, pač,« se zasmee bolnik, »ena noga je že dodelana.« Pri tem odgrne odejo s sebe ter pokaže oklep iz sadre.

Priporočilo. Roberta Kleina je znanec vprašal, kako se pride do gledališča X, ki ga je imel Kleinov tekmeec. Klein se odreže: »Sedi na električno železnico števil. 12 in se pelji do postaje, kjer živa duša ne izstopi. Potem izstopi ti, tamkaj je gledališče!«

Nebodigatreba. Znamenit traged starega kova je slovel po svojem slabem spominu, saj pogostoma je vlogo nadomestil z izvirno prepesnitvijo, kar iz rokava streseno. Šepetač je imel z njim križe in krize. Nekoč se je zopet trudil, kako bi zrinil svojega junaka nazaj k avtorjevemu besedilu. Traged bulji v šepetalnik, a ker ne razume šepetača, mirno nadaljuje »svoj« tekst. V potu svoje obraza se ubogi šepetalec napenja, kako bi

mojstru vrgel rešilni pas. Tedaj pa mine trageda potrpljenje, da zakliče šepetalcu: »Prosim, nehajte in nikar me ne motite!«

Čudno. Pisatelj Max Brod je sedel z izpreobrnjenim Alfredom Fuchsom v kavarni. Tedaj pa Brod opazi, da se je dr. Fuchs pri telovniku pokazal škapulir. Brod ostrmi: »Čudna reč, kaj vse lahko prileze iz Juda.«

A. D.

*

Stratford na Avonu. Na Jurjevo, ki je rojstni in smrti dan Shakespeare-ov, je princ Waleški svečano otvoril »Shakespeare-ovo spominsko gledališče«, slavnostni govor pa je imel ameriški poslanik Mellon, saj je bilo gledališče sezidano predvsem z ameriško denarno pomočjo. Zgradba po načrtu Elizabete Scott je v zmernem slogu, dvorana je zelo udobna, ima 1000 sedežev in največji in najbolj moderen oder na Angleškem. V Stratfordu so že izza sedemdesetih let gojili drame svojega velikega rojaka z različnim uspehom, vendar tako, da je gledišče uživalo mednarodni sloves. Američani so razočarani nad umetniškimi nazori angleške stavbenice, posebno čudno za naš okus pa je to, da bodo v novem gledišču, ki je bilo otvorjeno s »Henrikom IV.«, igrali Shakespeare-a samo kake tri ali štiri mesece, nato pa bo »igral« kino. Ubogi danski princ Hamlet bo zbežal pred ameriško Micky-Miško. »Tak je tek sveta«, pravi norec v Kralju Learu.

V Monakovem so imeli uspelo premiero Roland Zierschove drame »Prosjak Grigorij«. Avtor je staro snov obdelal moderno v Shawovem smislu. Ravno pri Dimitriju in Borisu Godunovem se je izkazal mojstra, ko slika ostra nasprotstva med poljsko in rusko psiho.

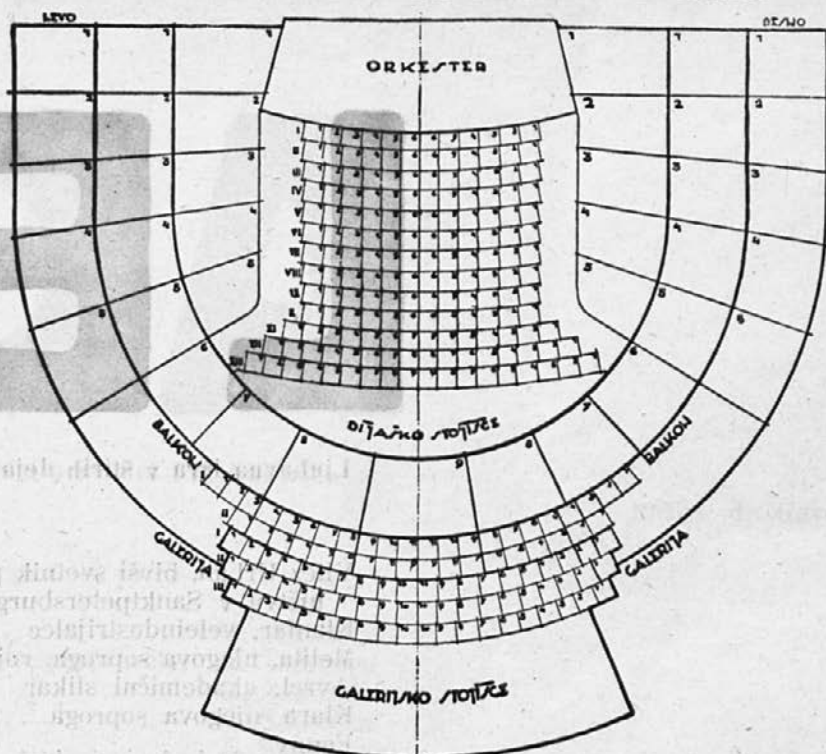
Na Dunaju bo igral P. Wegener kralja Filipa v »Don Carlosu«.

V Berlinu gostuje brahmansko gledališče pod vodstvom Uday Shan Kara. Predstavlja predvsem indsko plesno igro in ima 56 pravih indskih glasbil.

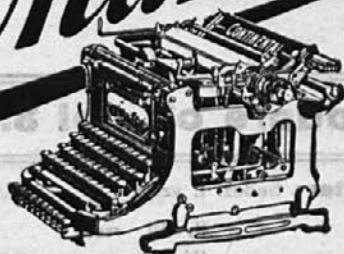
F. L.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Continental

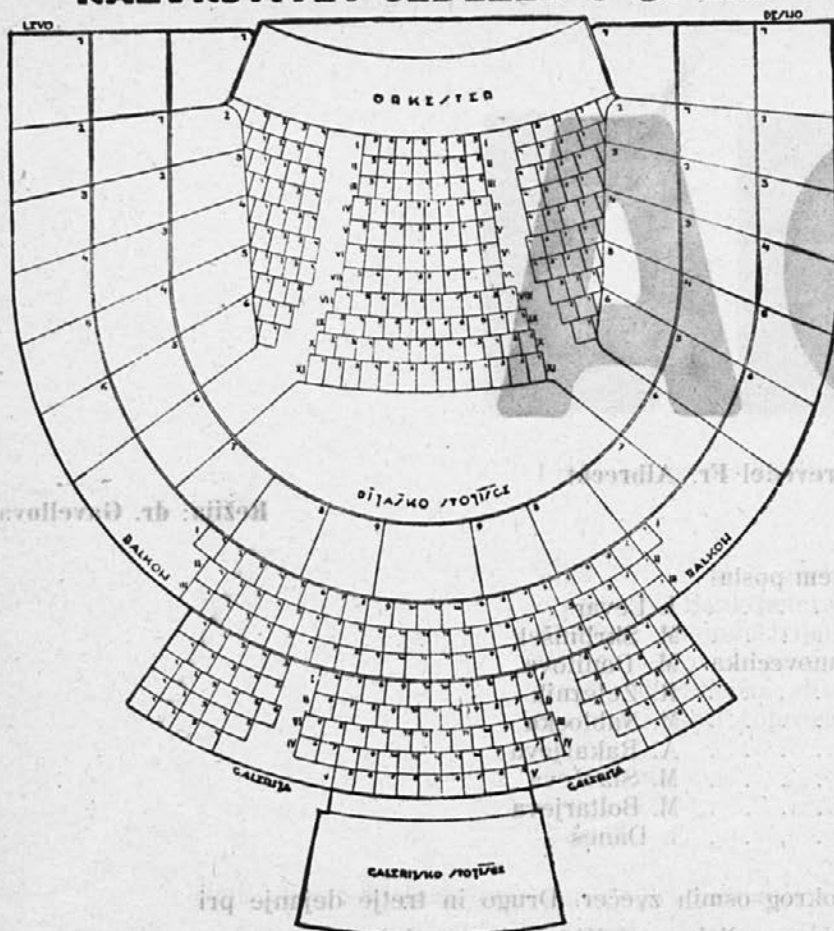

IVAN LEGAT

MARIBOR
VETRINJSKA 30
TELEFON INT. 24-34

LJUBLJANA
PREŠERNOVA 44
TELEFON INT. 26-36

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

„RIBA“ Ljubljana Gradišče 7

trgovina z raznovrstnimi sladkovodnimi in
svežimi ter konzerviranimi morskimi ribami

Specijalna zajutrkovalnica vsakovrstnih rib - Vinotoč

Lastnik I. Ogrinc

Telefon 25-84